

Štev. 5.

V Ljubljani, 1. velikega travna 1903.

Leto IV.

V Rim.

In letos spet pred Veliko nočjó
zvonovi so naši odšli,
odšli so tja daleč na topli jug,
tja v Rim iz naše vasi.

Po zraku so jasnem plavali
tja daleč, čimdalje bolj,
pol bili zvonovi veseli so
in žalostni bili so pol.

Pa žalostni kaj ne bili bi?
Za njimi domača vas,
pred njimi svet dalek in prostran,
in mrtev njih sladki glas . . .

Pa kaj veseli ne bili bi?
Pred njimi svet dalek, prostran,
nad njim pa velik in solnca bogat,
prelep, čim lepši dan.

Zeleno polje na vse strani,
vse polno vasi in mest,
med njimi širokih je nebroj
in gladkih in belih cest.

In hladna drevesa jih senčijo,
in rože vzpota cvetó,
in tam se ljudje izprehajajo,
vsi srečni, presrečni tako!

In hiše se bele dvigajo
kraj šumnih in hladnih rek,
in ves zelen je od samih cipres
peneči se morski breg.

In oleandri v nebo kípé,
citrona na veji gori,
in oljčin vonja tihi gaj —
nad vsem pomlad hiti . . .

Ah, Bog, kako je prekrasno to!
In Rim, ta večni Rim,
in cerkve njegove, palače vse,
sedanjost, preteklost z njim!

Kaj ni ves ta čudoviti svet
v pravljici le zrastel kje?
Kje je lepoti začetek tu,
a kje so ji še le mejé? . . .

A naši domači zvonovi so
molčali, molčali samo,
in bilo tako jim čudno je,
tako nekako hudó . . .

In dvigne jih nevidna moč
na dalek pot nazaj,
in ko so zagledali našo vas,
vsi srečni so bili tedaj.

Iz belih je domačih lin
spet plaval veseli njih glas:
Veseli ta glas nad našo vasjo,
pod njim pa vesela vas!

E. Gangl.